

14 — Bata u svemiru

Velimir Živojinović, novinar Kurira, dosađivao se na putu za stanicu Klavijus. Glodur ga je ponovo slao na besmisleni zadatak, da istražuje dojave svoje cenjene publike, a kao što znate, ti pacijenti lažu k'o psi, i ovaj monolit na Mesecu biće samo traćenje vremena. Dok je sedeo vezan za svoju stolicu, sprečavajući da ga sila bestežinskog stanja zalepi za plafon, setio se prvog bolesnika koji ga je davno pozvao na demonstraciju svog izuma – bicikla na gravitacioni pogon.

Velimir je znao da je sve to budalaština, ali zbog pretnje cenjenog čitaoca da će se skinuti go u Knez Mihailovoj u petak večer, Glodur mu je odredio da radi prekovremeno. Možda skoči s mosta, ponadao se. Sada je, na putu za Klavijus, u ustima imao isti smrdljivi ukus krede, kojom je pronalazačka zamlata nacrtala svoj projekat na pločniku ispred SANU-a. Sećao se, o kako se sećao reči tog čudnog idiota, koji je imao mali komad cigle zalepljen žvakaćom gumom za njegovu obrijanu glavu, objašnjavajući da je to jedini način da se ljudi zaštite od otmice vanzemaljaca i čitanja misli.

„Važno je da to učiniš sa Čunga-lungom, nipošto Orbitom, jer nema šećera“, govorio je čovečuljak sa pločicom na glavi, dodajući da je veoma dobar šarmer, ali loš zavodnik. „I nipošto nemoj da koristiš šareni toalet papir, posebno izbegavaj crvenkaste nijanse, jer će to biti pogubno za tebe“, objašnjavao je čovek snažnog pogleda, kojem je Čunga-lunga počela da se odlepljuje od temena.

Velimira je sve to vidno uznemirilo, iako je ranije izveštavao i o želeu u obliku muškog polnog organa, koji su deca kupovala u školskoj poslastičarnici za vreme vladavine Čede Jovanovića, a sve u ime seksualnog oslobađanja. Taj kurati žele nije bio ni prineti mirnoj, ali potresnoj demonstraciji bicikla na gravitacioni pogon za vreme režima premijerke Karleuše, koja nije trpela ni ovakve bezopasne manifestacije.

„Došao sam na Zemlju da razbijem famu o biciklistima! Bicikl ne čine samo dva točka, par žica, šipki, lanac, pedale i par zupčanika. Ko u to veruje, prevaren je. Budite realni, tražite nemoguće!“, gromela je spodoba pod pločicom, ledeći krv u Velimirovim žilama.

Propoved je bila kratka, nobelovac Marko Vidojković je samo jednom zagrnulo zavesu i sa prvog sprata SANU pogledao u kepeca, a onda nastavio da gustira vino zajedno sa Lunom Lu, našom akademskom umetnicom. Misteriozni patuljak završio je govor, i odlučnim korakom krenuo ka kraju Knez Mihailove, dok ga je Velimir pratio kao hipnotisan. Zaustavili su se pored puta, čekajući da se na semaforu uključi zeleno svetlo.

„Nikad, ni po koju cenu, nemoj da prelaziš ulicu na crveno. To nije ni lepo, niti dobro za tebe, dete moje“, savetovao je Velimira mališa sa komadom cigle pričvršćene Čunga-lunga žvakom za teme njegove obrijane glave. Kada je semafor dopustio prelazak puta, rukovao se sa novinarom Kurira uz reči: „Ja sam grešni pop Mitar, nemoj me zaboraviti“. Čučnuo je i položio ruke i kolena na pločnik, prelazeći ulicu četvoronoške, uz pratnju automobilskih sirena. Nakon što je dlanovima dotakao trotoar sa druge strane, po-

novo se uspravio, i nastavio je ka Kalemegdanu kao i ranije, na svoje dve noge.

Prolazeći pored štanda sa kokicama odjednom je nestao. Velimir je pomislio da je poludeo, da je pun Mesec ili nešto slično, nije verovao sopstvenim očima. Piće, pomislio je, treba mi terapeutska šljivovica. Nakon nekoliko čašica srce je počelo smirenije da kuca, a um je racionalno odbacivao natprirodne fenomene koje su registrovala njegova čula. Sve je to nemoguće, smešan sticaj okolnosti, jedna budala čije je ludilo zarazno, i od kojeg se izlečio prepodobnom šljivovicom. Nije nikad više video išta slično, i stvari su se brzo vratile na priče o kuratom želeu, ili kako Nemeš kreše Marsovke u Svemirskom bratu. A onda je usledio poziv sa Klavijusa.

„Alo?“

„Velimire, ja sam, sećaš se? Dobar šarmer, ali loš zavodnik.“

„Mitre, ti si? Gde si bio sve ovo vreme?“

„Spoznao sam dvanaest hiljada činjenica o svemiru. Pozivam te da mi se pridружиš. Dođi što pre.“

Glodur je odmah Velimiru pripremio put za Klavijus. „Ludi biciklista je prodao više primeraka od svih sisurdi sa Granda!“, već se smešio budućoj zaradi. „Taj blesan je zlata vredan, a iz nekog razloga si mu simpatičan. Ne dolazi mi na oči bez ekskluzivnog intervjua!“, zapretio je češući svoj veliki stomak. Velimir je s nestrpljenjem čekao da stigne na Klavijus, gde su Smislov i Flojd već istraživali misteriozni monolit. Superkompjuter po imenu Candy je pokušavao da im obezbedi kognitivni pristup, ali bez uspeha.

Velimir je znao da Candy nije dorašla svom poslu, jer nema potreban hardver, i da samo zajebava strance, jer ključ je bio u njegovim rukama. Odmotao ga je i ubacio u usta. Žvakao je mirno i koncentrisano, pripremajući čarobnu smesu. Zalepio ju je na teme i zatrčao se ka monolitu, probijajući ga glavom. Velimir i monolit sasvim su nestali, a ubrzo se pojavila džinovska Bata-Zvezda pred zabezeknutim žiteljima Klavijusa. Bata je samo rekao: „Ja sam dobar šarmer, ali loš zavodnik“, i uputio se četvoronoške ka Zemlji. I, šta će se desiti? Hoće li neko da najebe ili će Bata da im oprostí što ih je tukao? Šta sve ovo znači?

Kada se Odisej vratio na Itaku i u sali otkrio svoj identitet zatezanjem velikog luka, koji je jedino on mogao da napne, poklao je trutove-prosce, koji su godinama traćili njegova dobra. Mi smo isto tako traćili i sknavili naša sopstvena dobra – našu predivnu zemlju. Zašto bismo, onda, očekivali bilo kakvu milost od Bate koji se vraća? On bi nas podjednako nemilosrdno mogao osuditi, kao što je i Odisej osudio Leioda, čija se „glava otkotrljala u prašinu dok je još govorio“ – uprkos njegovom zakasnelom, uzaludnom vapaju: „Pokušao sam da sprečim ostale“. Malo bi ko od nas znao za neki bolji odgovor, u slučaju ako budemo morali da se suočimo sa Batinom svemirskom presudom.